

ΜΙΑ ΔΙΠΘΩΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

"Έναν μονάχα μεγάλον ξρωτα είχε στη ζωή του. Έναν ξρωτα, που τον θεωρούσε αδύνατο και που τελείωσε μέσα σε λίγα χρόνια. Έκείνη πέθανε. Έπαυε φρονιάσει κ' ένα δειλινό έκλεισε για πάντα τα μάτια της, σε μιαν έσχατη της 'Αθήνας.

Η σφαιρούα αυτή τον βόθησε σε μιανή απελπισία. Έβλεπε ολόκληρη χρονία με την άναμνηση της πεθαμένης. Ύστερα αγά-αγά ξαναγεννήθηκε μέσα του ο πόθος της αγάπης. Δέν λησμονούσε τη νεκρή. Ποθούσε μιαν αγάπη, που να γίνει ή συνέχεια της παλιής και να μὴν τελειώση ποτέ....

Μιαν αγάπη φλογερή κ' άτελειότη. Η καρδιάς νά χτυποῦν μαζί, νά σωπαίνουν τὰ χείλη και νά μιλοῦν μονάχα τὰ μάτια....

Μιαν αγάπη ἀπο κείνης, που χρονοῦν όσο κ' ἡ ζωή, πὸ πολύ ἀπ' τὴν ζωή, πὸ κείνη ἡ φωτιά τους και σφαιρική ἡ ἀνάμνησή τους κ' ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο.

Μιαν αγάπη γενιάτη παλιούς, γενιάτη χρονοπαράδη, γενιάτη λαζτάρες, γενιάτη θανάσιμη ἡδοναίσιμη, μιαν αγάπη μοναδική στη γῆ. Έξω ἀπ' τὴν γενναίότητα τοῦ ζώοντος αὐτοῦ, πάνω ἀπ' τ' ἀνθρώπινα, μιαν αγάπη πὸ νά φτάνη στὸ θεῖο.

Μιαν αγάπη αὐτὴ δέν ἐξοφλοῦν. Τὴν περιμένε πάντα, μὴ ἀποχέσει. Ζούσε ὅσοσο πάντα με τὴν ἀνάμνηση της....

Έπαιξε πὸς ἡ μοιραία γυναίκα δέν ἔ' ἀπόρροια νά παρουσιασθῆ. Τὴν περιερίονταν με μιαν ἔξοιχτη ἔμφροια, γενιάτη νύχτη, εὐγενεία, ἀφοσίωση, λατρεία, γενιάτη πίστι.

Μιαν ἀκαρῶς περιούσιε και τὸ ὄνειρό δέν γινότανε πραγματικότητα. Μπορούσε ν' ἀγαπήσει. Τοῦ εἶχαν δοθῆ πολλές ἀφορμές.

Μιαν φοβόταν και διατάζει.... Τὴν ἔβλεπε καλά τις γυναίκες της 'Αθήνας. Ήξερε πὸς δέν ἔβλεπον οἷτε ν' ἀγαπήσουν, οἷτε ν' ἀφοσιωθοῦν. Τὴν ἔβλεπε γενναίως φρενὸ και ἀποστομία.

Καὶ περιμένε.... Ἐπίστευε στὴ θειότη τοῦ αὐτῆ ἀνάμνησῆ νά πιστεύη στὸ θεῖο, πὸν τὸν εἶχε ἄλλοτε ἀπαρνήθη. Πίστευε πὸς ὁ θεός διατάζει μιαν ἡμέρα τὴν γυναίκα πὸν περιμένε, τὴ μιαν και μόνη, τὴν ἔλεγκτῆ, τὴν ἀδικεῖται.

Μιαν ὅπως ὅλα, ὅπως ἡ ζωή και ὁ θάνατος, τὸν γέλασε κ' ὁ θεός. Ἡ γυναίκα πὸν περιερίονταν, δέν παρουσιάζοταν.

Καὶ τότε πειὰ μιαν καινούργια ἑλλάδα γεννήθηκε στὴν καρδιά του. Κι ὅταν ἐλάσανε γοῦματτα τάνοιξε με λαζτάρα και χρονοπαράδη. Πίστευε πὸς θὰ εἶχανταν μιαν ἡμέρα ἕνα γοῦματτα. ἕνα γοῦματτα μὴ λίγες λέξεις, πὸν θὰ τὸν ἔβλεπε τὴν εὐτυχία και τὴν καινούργια, πὸν ζήτοσε.

Ἡ γυναίκα, ἡ προσομιμένη γ' αὐτόν, θὰ τοῦ γράφει. Γιατί και πὸς θὰ γινόταν αὐτό, δέν ἔβλεπε. Μιαν ἔβλεπε και περιμένε πάντα....

Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος ἀκόμα. Κ' ἡ καρδιά του ἦταν ἄδεια, πάντα ἄδεια κ' πάντα ἀνοητῆ, γὰ νά δεχτῆ τὴν καινούργια αγάπη, τὴν αγάπη πὸν δέν ἐξοφλοῦν....

Κάποτε στὸ δρομὸ ἔβλεπαν τὰ μάτια του πάνω σε γυναίκες, πὸν ἦσαν γὰτι παρόμοιο ἢ ὅτι περιερίονταν. Στεκόταν τότε και προσπαθοῦσε νά συγχαρῆσει τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του.

Αποκοιτούσε στὸν τοίχο, γὰ νά μὴ σφομισθῆ κείνο. Τοῦ εἶχανταν ν' ἀκούση νά κλαίη. Ἡ συγχαρῆση του τὸν ἔβλεπε....

Ἐκείνης τὸν κοιτούσαν περιερίονταν και προσπαθοῦσαν. Ἐβλεπαν γὰ νά μὴν τὴν ἔβλεπῆ πειὰ....

Ἦσαν μικροῦτες, μὲτες δεκαεπτάων χρόνων, ἄδεις κ' ἀνόητες, κοπέλλες μεστοιμένες, πὸν τὸν κίτταζαν γοῦματτα τὴς πὸ πολλές φορῆς, κείνης παντομίνας, πὸν ἄνιχαν σε κάσιμο ἀσημάτω ὀπλοδο....

Μιαν ἄντως δέν ἀπελπίζοταν. Πολλῆς φορῆς ἔβλεπε ἄσκολα τοὺς δρόμους, βέβαιος σφεδὸν πὸς θὰ συναντούσε ἐκεῖνο ποῦθελε, ἐκεῖνο πὸν ποδοῦσε και πὸν τὸ θεωροῦσε ὡς μοιραίο κ' ἀναπόφευκτο.

Μιαν γίγρισε πίσω κωφερομένης κ' ἀποκαμωμένης, με βαρεῖα τὴν καρδιά, βροντὰς τὴ διάθεσι ν' ἀκούση νά κλαίη....

Ἐνας χρόνος πέρασε ἀκόμα. Ἐνας χρόνος μαρτυρησῆς ἀγαμωνῆς. Κ' ἕνα βράδι, πὸν ἡ 'Αθήνα ἀντιχούσε ἀπὸ κωδονοχορονοῖες, ἕνα βράδι τῆς ἀναστάσεως, μέσα στη γενική χαρά και τὸν πανηγυρισμό, αὐτὸς ἀπελπίστηκε γὰ πάντα, ἐννοίωσε τὸν κόσμο ἄδειο, πὸ ἄδεια τὴν καρδιά του, πὸ βαρεῖα τὴ λύπη του, πὸ ἔρημο τὸν ἑαυτό του.

Κι ἀποκάσισε νά πεθάνη. Ἐίχε πάντα σ' ἕνα σφράγι σπῆτι του, ἕνα κωδοκαλάκι μ' ἕνα δραστηζὸ δηλητήριο. Για νά μὴ λησθῆ τὴν ἡμέρα του Παροχαλῆαττα, ἀποκάσισε ν' αὐτοκτονήσῆ ὅταν θὰ περνούσε τὸ Πάσχα.

Ἡ σφαιρὸ αὐτὴ τὸν ἀνακούφιωσε. Αἰσθάνθηκε μιαν βαρεῖα ἀπολύτρωσι.

Τὸ κωαλό του πῆγε σ' ἐκείνη, τὴν πρώτη του αγάπη, τὴν αὐτοῦ, τὴν δευραναλήφροτη. Γιατί νά ζῆ πειὰ ; Ὁ κόσμος τὸν τρώεισε.

Τὴ νύχτη ποῦσε νά κοιμηθῆ, τὴν εἶδε στ' ὄνειρό του. Περιερίονταν ἀπὸ κάσιμο δρόμο. Βιάζε με δυσκολία. Κι ἄβλεπε τὴν ἀντιχούσε μπροῦς του, γίγριαν και γοῦματτασῆ, ὅπως πάντα. Τὸν πῆγε ἀπὸ τὸ χροῖ, τὸν πῆγε σ' ἕνα μέρος ἐρημικό, τὸν κάθησε στὰ γόνατα τῆς, ἀκούφιωσε τὸ κωαλό του στὸν ὄμο της κ' ἄρχισε νά τον γαῖατῆ....

Ἐπῆνεσε βαρεῖα, ἀπέραντα συγχαρῆμένος κ' ἄρχισε νά κλαίη. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν ἦτοςος. Μιαν εὐφρομένη γαλήνη εἶχε ἀπολύτρωσῆ στὴν νύχτη του....

Τὴν ξαναγεννήθηκε ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες. Ἀντάμωσαν πειὰ ξαγιάκα, σὲ μέρος ἀγνωστο, μονάχο οἱ δύο τους, κ' ἄρχισαν νά περσινοῦν γοῦματτασῆ. Δέν μιλοῦσαν. Κιτταζόντουσαν μονάχα κ' αὐτὸ τοὺς ἔβλεπαν....

Τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας τοῦ θοῦμα, τὴν ξανάδε στὸ ὄνειρό του. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε πειὰ ὁ ἴδιος ἀναζητόντας τὴν. Ἦταν μιαν γειτονιά ἐρημη, παρῶσῆ, με παλιὰ σφαιρομένη σπίτια. Μπῆσε σὲ μιαν γλοισομένη αὐτῆ. Ἀνέβρε ὕστερα μιαν σκαλιά. Τὴν βόησε σὲ μιαν κἀμαρη, πὸν δέν εἶχε κανένα ἔπιπλο, μιαν γενική, κωδ κἀμαρη. Κἀθησε ἐκεῖ ἀγχαλοισομένη σφριχτὰ κ' αἰσθάνθη ὅσα πολλῆ, ὡς πὸν τὸ ὄνειρο ἔδοξασε.

Τοῦα πειὰ δέν περνούσε βρομάδα ἡ ἡμέρας, πὸν νά μὴ τὴν διχ' στ' ὄνειρό του. Καὶ δέν ἤθελε νά πεθάνη πειὰ. Ἐννοίωσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισομένο.

Μιαν νύχτη γεννήθηκε πειὰ τὸ παρῶσῆ ἐκεῖνο σπῆτι, τὸ ἔρημο και θειερό. Εἶχε πειὰ νά τὴν βοῆ ὅπως πάντα. Μπῆσε στὸ ἴδιο δρομῶτο και κίτταζε γοῦματτα μ' ἀνομία, μιαν τρομερή ἀνομία, πὸν τὴν ἐννοίωσε καθωρὰ μέσα στὸν ἔντο του. Ἄβλεπε μιαν ποῦτα ἀνοῖσε ἀδούρωτα. Ἦταν ἕνα ἡμέρα. Μιαν ἦταν τόσο ἀλλαγμένη.... Εἶχε μιαν τρομερή γλοισομῆ, τὰ χροῖα τῆς ἦσαν παρῶσῆ. Κἀθησε κοντὰ του και τὴ φορὰ αὐτῆ μιλοῦσαν γὰ πρώτη φορὰ.

— Μικροῦτα μου, τῆς εἶπε, γιατί εἶσαι γλοισομῆ, ἀγάπη μου ; Κι ἄκουσε τότε τὴ φωνή της, τὴν ἀκουσε καθωρὰ μέσα στ' ὄνειρό του, λεπτή, ἀδύνατη, ὁμομιμένη νά τοῦ λῆη :

— Εἶδες πὸς ἔβλεπα, ἀγαμωνῆ μου ; Ὅταν ἔβλεπες ἦταν μοιραῖα στὸν ἴδωτό. Τὸ προσέγαλο ἦταν βρομῆμένο. Εἶχε κλάψει στὸν ἔντο του κ' ἔξαλοῦσῆσε νά κλαίη, νά κλαίη, με δυνατοῦς λυγροῖς πὸν τὸν συντάραξαν διόλῆσῆ.

Πέρασε ἔτσι διόλῆσῆς ὁ γρομῶνας. Καὶ πάντα τὸ ἴδιο ὄνειρο εἶχανταν τῆς νύχτης με τὸ ἀνακούφιση και νά τοῦ δόσῆ τὴ συγχαρῆση τῆς αγάπης, τῆς πεθαμένης αγάπης του.

Κ' ἐνομιήθηκε πειὰ νά ζῆ με τὴν εὐτυχία αὐτῆ, τὴν ἀπαστη εὐτυχία, τὴν εὐτυχία ἕνος ὄνειρου.

Ἀγαμωῦσε τὴν πεθαμένην περιερίονταν ἄπ' ὅτι τὴν εἶχε ἀγαμωῦσε ἄλλοτε. Κ' ἐκείνη γενῶντας, πὸς ἔβλεπε ἀπὸ ποιοὺς μαρμωνοῦς κόσμος, ἔτρεξε τῆς νύχτης νά τὸν ἀντιμωσῆ γὰ λίγες στιγμῆς, μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, ἕνα γλοισο, συγχαρῆτικό ὄνειρο.

Ἀναγνώσῆτα, χαρῶσῆτε και πορῆτε ἡ ἱστορία αὐτῆ και πὸν γενῆ βέβαια ἀπίστευτη. Ὅπως ἀγαπᾶς, γίλε μου. Προσῆμῆ ἄλλοστε νά μὴν τὴν πιστέψης. Για νά τὴν πιστέψης ὁρεῖ νά τὴν καταλάβῆς. Καὶ δέν ἡποθέσης νά τὴν καταλάβῆς ποτέ....

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Χάνοντας μιαν ὄρα, προστοιμάζεις γὰ τὸ μέλλον σου μιαν δυστυχία. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ἀλατίττα καρδιά γὰ νά ἐκτιμᾶ κανεῖς τὰ προτερήματα τὸν ἄλλον και λογοῖ γὰ νά ἀνέχεται τὰ ἐλαττωμάττα τους. ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Ἡ πείρα εἶνε ἕνα τρώσιμο, πὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ ὄπλα πὸν μᾶς ἐπλήθωσαν. ΖΕΡΦΩ

Τὸ ψέμμα μοῦαζει με πλάκα ἀπὸ γόνι. Ὅσο κλέιεται, τόσο μεγαλόνει. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

